

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΑ ΦΑΣΜΑΤΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Βίκτωρος Ουγγώ).

1

"Ω! πόσας ν' ἀποθάνωσι δὲν εἶδα νέας, πόσας!
 Τοιαύτη ἡ μοῖρα. Ἀπαιτεῖ ὁ θάνατος ἔν θυμα.
 Πρέπει τὸ χόρτον νὰ κοπῇ ἀπὸ δρεπάνων γλώσσας,
 Καὶ εἰς τὸν εὐθυμον χορὸν τοῦ καθενὸς τὸ βῆμα,
 Ῥόδον νὰ θλίβῃ ὑπ' αὐτὸ καὶ ῥόδον νὰ πατῇ.

* *

Πρέπει τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς νὰ ἐξαντλῇται ῥέον,
 Νὰ λάμπη μὲν ἡ ἀστραπὴ, πλήν μῶλις στιγμὴν μίαν,
 Μὲ ψῦχος ὁ Ἀπρίλιος νὰ καταστρέφῃ καίων,
 Τὴν ἐξ ἀνθέων βρίθουσιν μηλέαν καὶ ὁμοίαν
 Κατὰ τὸ ἔνδυμα αὐτῆς μὲ τὴν χιόνα οὖσαν.

* *

Νὰ ἡ ζωὴ! Μετὰ τὸ φῶς ἡ νύξ εὐθὺς κινεῖται·
 Καὶ τέλος ἡ ἀφύπνησις πλουτώνειος ἢ θεία.
 Περί μεγάλην τράπεζαν εἰς κόσμος συνωθείται,
 Ἀλλὰ ὀπόσων καὶ κενὴ ἡ θέσις, δυστυχία,
 Θὰ μείνῃ πρὶν τοῦ γεύματος ἐπέλθῃ τελευτή;

2.

"Ω! πόσας εἶδα. Ῥοδινὴ, λευκὴ ἦτο ἡ μία,
 Τὴν ἄλλην μέλος σοβαρὸν καὶ θεῖον συνεκίνει,
 Τὴν κεφαλὴν της πίπτουσιν ἡ ἄλλη ἡ ἀθλία
 Ἐστῆριζε, καὶ ὡς πτηνὸν πετὸν τὸν κλάδον κλίνει,
 Κι' αὐτῆς τὸ σῶμα ἔθλιβε πετώσα ἡ ψυχὴ.

* *

Ἡ μὲν ὠχρὰ, ρεμβάζουσα, τέκνον τῆς μαύρης μοίρας,
 Ἐφέλιζεν ἔν ὄνομα, ὅπερ δὲν ἐνθυμεῖτο·
 Ἡ δὲ ἐσθέσθη ὡς αὐτὸ τὸ ἄσμα ἐπὶ λύρας,
 Καὶ μὲ μειδίᾳ μικρὸν ἡ ἄλλη ἐχοσμεῖτο
 Ἀγγέλου ὅστις πρὸς ἡμᾶς ὡς φάσμα ἐπιστρέφει.

* *